

рѣли лица и охлузкани дрехи влизатъ въ стаята и заематъ половината ѝ.

Еремия.

(Гледа ги осмѣно). Че какъ тѣй—И азъ не зная...
Стаята е малко тѣсна, да бѣше вѣнъ.

Павелъ.

Пищо, пищо, ние за малко.

Еремия.

Че какъ тѣй да се сберете?

Горчо.

Чухме, че искатъ да правятъ мигингъ и да
нападнагъ на Маяка, та рѣкохме —

Димо.

Да ти кажемъ, че ние вѣма да позволимъ —
та и ти да не се боишъ.

Еремия.

(Радостно). Радвамъ се, драги моряци. Азъ
съмъ всекога съ васъ. Васъ екъ ви грабили и още
ограбватъ; на ваша смѣтка днесъ се трупатъ богат-
ства, отъ вашия оскъденъ залъкъ — днесъ се да-
ватъ ширшества. Азъ видѣхъ това и ме трогна по-
ложеннето ви. И до като вие оставате вѣрни на се-
бе си — азъ съмъ съ васъ. Правото е на наша
страна и побѣдата е наша!

Гласове.

Вѣрно, вѣрно, вѣрно-о-о!

Еремия.

Бъдете спокойни, идете си гледайте работата
и не оставяйте никой да граби отъ залъка ви.

Единъ.

Тѣ ще правятъ мигингъ, ама и ние знаемъ,